

LA HONORATA.

PERIÓDICH CATALANISTA HUMORÍSTICH IL-LUSTRAT,
SATÍRICH Y LITERARI.

Tocarà al menos un cop cada setmana.

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ:
Aribau 39.

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS.

PREU DE SUSCRIPCIO:
Fora de Barcelona 10 rals trimestre.
Estranger 20 rals.

LO JOCH DELS DISBARATS.

I.

s un joch molt divertit que consisteix en respondre glorificat á matinas, cosa que passa sovint quan se sap lo vent, pero no 's sap quin torrent.

A Espanya hi ha 'l privilegi de saberho fer á la perfecció: lo metje en aquest pais es un gran advocat, l'advocat un gran enginyer, l'enginyer un gran filosofh, l'filosofh un gran comerciant, y anant per aquesta carrandella, lo Sr. D. Joaquim Casanovas y Ferrán un gran filòlech, com que ha publicat un llibre que val tant or com pesa, y te tants disbarats com lletres, ab lo qual ja está dit que cau perfectament dintre del modo de fer d' Espanya.

¿Ni ha qu' ho dupti? Donchs ja veurán; examinin lo llibre, sense comprarlo, s' enten, perque aqueix bon senyor de segur que no l' ha publicat per vendrel sino per regalarlo á sos numerosos amichs d' Andalusia, y si 'l comprava algú seria donarli un desayre a 'n ell.

Lo Sr. Casanovas es felis, y ja está dit tot: promou una qüestió prèvia sobre si 'l catalá es idioma ó dialecte, y la resolt fent cabriolas y saltirons que es la cosa més divertida que podia oferir al públich.

Ell havia dit de primer entuvi que 'l catalá era « un dialecte ab pretensions d' idioma, » ab lo qual quedava dit tot, pero sortí un contrincant que no va entendre l' joch dels disbarats que comensava 'l Sr. Casanovas, y volgué tractar en sessió la qüestió. D. Salvador Genís no sapigué veure que 'l Sr. Casanovas es bastant andalús y *por ende* molt espanyol, magüer sia catalá, que com á bon filòlech sap lo vent... y prou.

Ell mateix ho diu, ab la modestia que 'l distingeix. « No só autoritat en aquesta materia. »

En altre pais, be prou que ho sap lo Sr. Casanovas, ó no s'hi hauria ficat per por de que no li piquesin los dits, ó se 'n hauria ponedit tota la seva vida. Pero aquí ja es altra cosa; aquí es un titol dels més recomanables lo ocupar-se d' un assumpto en que no s' hi toca pilota.

Aplaudim lo bon acert del Sr. Casanovas, y sobre tot lo coratge ab que las emprén contra 'l senyor Genís que te 'l mal gust y la falta de patriotisme de tractar coses que deu haver estudiat un xich.

Ah! ¿sí? Donchs ja veurás com se 'n surt lo Sr. Casanovas. ¿Lo Sr. Genís ne sap? També 'n saben d' altres; y ja 'l tenim per aquets mons de Deu ab la llanterna buscant un parell de doctes, pero no junts sino separats. De un á un pot acabar ab tots á cops de llanterna.

Los emprén ab dos doctes d' aquí, y 'ls pregunta com diu ell « reparadament »:

— Deu lo quart, ¿que farán 'l favor de dirme si 'l catalá es idioma ó dialecte?

Los dos doctes en qüestió deuen saberla molt llarga, perque coneguent la deria del Sr. Casanovas y sobre tot recordantse de segur que eran espanyols, van contestarli tot gratantse la orella:

— Ja veurá: lo catalá ja te la talla d' idioma, pero oficialment no está regonegut ni aprobat com á tal.

— Pero jo havia sentit á dir allá á Espanya, (ay!) vull dir á Andalusia que era dialecte.

— Oh! prou. Vosté mateix pot sostenirho, y 'ls filòlechs castellans li donarán la rahó, perque 'ls que sostenim aixó som los catalans.

— Pero 'l castellá ¿no es espanyol?

— Sí.

— ¿No diu que no es aprobat lo catalá?

— No.

— Donchs, allavors jo tinch rahó y 'l señor Genís m' ha reptat sense motiu.

— Aquesta qüestió pendent, — va dirli l' mes llarch d' aquells dos doctes, — prové de la política desde temps molt llunyans. Si en las guerres sostingudas per nostres antepassats, Aragó hagués triunfat, de segur que 'l catalá ara fora idioma y pot ser lo castellá fora dialecte, pero

triunfá Castella y ha succehit al revés. Si Portugal te avuy lo seu idioma es perque es nació independent; suposis que 's fes la nació ibérica: allavors lo portugués passaria á esser dialecte del castellá, com se considera avuy lo catalá, pels filòlechs de Castella...

— Tenim donchs que tinch rahó per tres conductes diferents: 1.ª queda en cuarentena 'l catalá, y per lo tant fins que 's declari net som lliures de creurel infestat; 2.ª que com á dialecte te condicions d' idioma, aixis com lo portugués (en opinió de doctes espanyols) com á idioma te condicions de dialecte, y 3.ª que no te titol oficial que 's regonega, y per lo tant s' ha de dir dialecte, de la mateixa manera que un metje sense titol se 'n diu un curandero.

Ja l' atraparé al Sr. Genís; li diré tot aixó y alguna tonteria més dels dos doctes meus, y si replica, l' amenassaré ab consultar dos doctes més. Jo ray! Tinch la paella pel mànech en aquesta qüestió: en dient que no hi entench futil-la...

Pero la amenassa del Sr. Casanovas ha passat més enllá de lo que devian créurer sos enemichs los filòlechs. Ha publicat « la segona edició reformada, corretgida y considerablement aumentada » del seu llibre titulat:

« Colección de vocablos y modismos incorrectos y viciosos usados por los catalanes cuando hablan el castellano y tomado al oído ó leídos en periódicos y libros. Materias diversas sobre lenguaje. Nociones de ortografía catalana. Diccionario en compendio catalán-castellano, seguido de otros especiales de algunos artes y oficios mecánicos: nociones útiles sobre las carreras de caballos, etc. »

Aquesta etc. vol dir que si publica la tercera edició hi posará més coses. ¡Y que hi torni 'l Sr. Genís á ferli la contra que doblará 'l titol desenrotllant la amenassada etc.!

Nosaltres nos en guardarem com d' escaldarnos: tot lo més que farém será examinar lo llibre que 'ns ocupa, perque tenim interès en qué 's posi de relleu la verdadera y única y nunca bien ponderada ciencia — espanyola —.

MESTRE TITAS.

LO CANT DE LA CANÇO.

Nasquí en las platxas de la Provença
sota las flamas d' un sol de foch,
portada en alas d' auras marinas,
bressada en càlzers de tendras flors.

Perfum me daren las aromadas
valls del Duranza; llums y colors
los cels esplèndits; músicas dolsas
las sonoras corrents del Rhon.

Las vespertinas llums del crepuscul
tremolejavan quan vegi 'l jorn;
mon bressol foren clavells y violas,
las amoretas volant en torn.

Trenada porto ma cabellera
ab fils de perlas y anella d' or,
y es ma gonella de drap de rosas
y es ma diadema de raigs de sol.

Vaig per las vilas y las masias
cantant la patria, la fé y l' amor,
y n' es mon arpa de las tres cordas
l' arpa sagrada dels trovadors.

Só la cansó de Provença,
só la cansó del amor.
Obram, oh nina, las portas
de ta casa y de ton cor!

VICTOR BALAGUER.

CARTA

qu' escriu un soldat á la seva raspa, contesta d' ella
y lo demés que veurá 'l curiós lector.

Careta de ratolí
cor de sucre, hermosa Marta,
si no rebs aquesta carta
m' ho enviarás á di.

Me l' ha escrita 'l cabó Sancho
qu' es un xicot molt trempat;
si hi ha algun mot esborrat,
es porque hi ha caigut ranxo.

Per ell no pelo patatas,
sempre de mi dona escusas,
perque li mato las pusis
y li enllustro las sabatas.

Desde que soch á Madrid,
ja fa un mes y quatre dias
casi no'm coneixerias,
perque m' han fet distingit.

De la ditxa que disfruto,
envejosos 'ls amichs,
van dihent á grans y xichs
que m' han distingit per bruto.

Pero jo m' faig respetar...
si algun beneyt me diu Chico!
desseguida li aplico
la ordenansa militar.

Mes ¡ay! que lo recort téu
me dissipa tan y tan,
qu' ara mateix vaig quedant
prim y groch com un fideu.

No puch oblidar la trena,
que del clatell 't penjava
y ufanosa 't copejava,
mes avallat de la esquena.

¡Oh, raspa piramidal!
¡quan podrás dar-me consol
prop d' aquella font bunyol,
que té la plassa Real!

Allá era 'l punt de la cita...
quan aprop téu me tenias
sempre tocarme volias
'ls botons de la levita.

Si per mostrarme prudent
del teu costat m' apartava,
ta careta enrajolava
y m' deyas: ¡Vina, dolent!

M' acostava, eram felissos,
y 'ns feyam l' amor tan fort
que devegadas... ¡La sort
que no parlan 'ls padrissos!

Sense mi com plorarás!...
Tant los meus fets penetravas,
que quan no te n' adonavas
com jo marcavas 'l pas.

Y que més: si una vegada
'l sargento Batllaroti
vá dir-me que 'l méu bigoti
feya farum de criada.

¡Tu ets de lo méu cor la reyna!
Si m' faltessis algun dia!...
Un altre men'n buscaria,
y no tinch pana de feyna.

T' faig vigila y no ho notas;
l' altre dia vaig sabe
que 'l xicot de l' adrogué
quan passas 't fa ganyotas.

Vas al ball de Novedats
que ab *tuti li mundi* encaixas
y ets tan tova que 't rebaixas
fins á parlar ab 'ls soldats.

Aixis, Marta, aninerém mal.
¡Qué dirá lo mon de mí:
d' un xicot que ja es fadri
d' aprenent de general.

Fés á tothom cara séria
si hém de tenir relacions
que l' orgull dels meus galons
no vol tractas ab miseria.

No cal que passis neguit
de que un altra lo cor me robi:
t' estimo encara, que m' trobi
tot un senyó distingit.

La filla d' una patrona,
m' volia conquista,
pero jo vaig dirli: — ca!
ja la tinch á Barcelona.

Sabrás que la guerra 'ns crida,
demá aném cap á Tafalla,
si m' matan á la batalla
ja t' ho escriuré desseguida.

Vaya, adéu; dona espressions
á aquellas quantas ninyeras,
qu' escoltavan tafaneras
las nostras conversacions.

Si véus que tothom se casa,
no t' amohinis per ré,
vull trovar-te quan vindré
més encesa qu' una brasa.

Espressions á 'ls teus amos
y á la cambrera,
y á aquell pegot tan ranci
de la escaleta...

¡Ay Marta, Marta!
cada cop qu' en tu penso
no se 'l que m' passa.
¡Adéu mona! 'l sargento

ja enfadat crida
perque s' costa l' hora
de la revista.
Mana y disposa

del distingit mes maco
que té la tropa.
— Perque no tenim ara
tinta vermella,

no 't pinto 'l cor, passantlo
aguda fletxa.
¡Adios mi Marta!
¡Jujuy, retrechera!

¡Viva la gracia!

CONTESTA.

He rebut la teva carta
y m' ha posat lo cor trist!
¡Ay poca solta! ¡ahont sé's vist
dubtar de la teva Marta!

Me l' ha llegida 'l pegot,
y al veurer la meva pena
igual qu' una *Madalena*
ploraba, pobre xicot!

Desde que portas galons
't donas molta importancia,
y ab la més poca sustancia
retréus alló dels botons.

Sembla que retreient gosas,
perque la gent m' esbaloti!...
Si jo 't tocava 'l bigoti
tu m' tocavas altrás cosas.

Me dius que m' fas vigila,
més val que no m' encaparris!...
¡Que 't pensas que soch un barri
per posarme guardia?

L' adrogueret ab desdeny
dius que m' fa alguna postura,
y es que pobre criatura
li surt lo caixal del seny.

Jo ja sé 'ls soldats que són.
Tantas veyo tantas quiero.
Jo faig igual, are espero
que vingui un cabo segón.

L' orgull dels galons aguanta
y segueix servin al rey,
qu' una noya de servey
no més pot durte carpanta.

¡Adéu sach de pretensions!
¡Mort de fain en uniforme,
vull un xicot que s' conforme
ab las mevas relacions.

¡L' delicat de can Tendre!
¡Vols donarte tono are,
quan sabs que la meva mare
no t' ha volgut may per jendre!

Per un xiquet de galo
ja tens pó de desmereixe!...
Sabs que quan jo 't vaig coneixe
tiravas un carretó.

Are dius que molt la brillas
passejante pels carrés...
Vull que m' tornis 'ls dinés
que 't dava per paquetillas.

No 't creguis que m' posi dol
si una bala s' esgarria!...
¡Una gran cosa s' perdria!
Vaya 'l distingit bunyol.

Recados de part meva
á la patrona.
Digali que á Marina
llampega y trona

y si m' enfada
potsé á Madrid arrivi
la pedregada.

Li dius per més que 't rasqui
al cabo Sancho
que fá talos y cursi
lo bessar ranxo.

Per poca solta
nostra amistat se tanca
de cop y volta.

P. M.

Ja 'ls dich jo que axó d' esser critich dramátich es molt mal ofici. Lo tenir d' anar d' un teatro al altre y guardar las impresions, sense confóndrerlas, pera després donarlas al públich, al cap de sis ó set dias, atribuint á 'n Vico lo que es d' en Vico y á 'n Catalina lo que es d' en Catalina, y sense barrejar los salts y las gracias dels clowns del Circo ab las dels graciosos de las companyias cómicas, francament, sols per la bona voluntat á accontentar als lectors, pot ferse, disposant la memoria com una calaixera, ahont hi ha un calaix pera cada classe de roba. Després d' aixó, figúrinse lo que se 'n ressent la butxaca quan m' acosto á la taquilla á primera hora, y 'm diuhen que ja no hi ha localitats, arrimantsem al mateix temps un ó dos ó tres revenadors, que m' ofereixen butacas y entradas ab un cincuenta per cent, quan no es lo doble d' augment, y tinch de comprarlas porque m' hi obliga 'l compromís de tenir de fer la revista. En veritat aixó es cosa que las empresas, sino 'l Sr. Gobernador, deurian evitarlo y no m' digan que res poden ferhi, porque aixis com á empentas los polissons trauhen als xicots que per guanyar deu ó dotze quartos revenen *sortidas*, de la mateixa manera podrian obrar ab los que pera viure ab la esquena drete explotan lo gust del públich que després de treballar tota la setmana vol donarse la satisfacció de seure be, refiat dels preus de la tarifa.

D' aixó 'n resulta moltras vegadas que un hom entra al teatro de malhumor, per mes que sembli un contrasentit, y trobi reparos y defectes en tot.

Aixis me va passar á mi l' altre dia al Circo Ecuestre: hi anava ab l' ánimo carregat de benavolensa, y al sortirne, desenganyat, potser per la fiblada que 'l revenadors donaren als meus escassos caudals, anava dihent boy fent lo cami de casa: Que no diguin los diaris, aquest any no hem vist res de nou. En Negrini no te tanta gracia com l' Antonet que coneguerem per primera vegada; los clowns son tals porque 'n van vestits; los *fills del aire*, que com nosaltres mateixos viuhem subjectes al fanch dels carrers de Barcelona quan plou y á la pols quan fa sol, son un plagi d' altres artistas que ja haviam vist; los *Macarronis* son verdaderament lo seu nom, puig encara no m' han fet riure ni m' han donat gust, á pesar de las duas xicotas que forman part de la comitiva, y son aquestos una gent molt pobre de recursos, puig segons va dir-me un músich dels que tocan en lo Circo, cada dia fan lo mateix; dels que travessen círcols y saltan dalt del cavall, no cal parlarne; de la Miss de las fieras, per esser una dona, li regoneixém lo valor, si be mes que ella 'n tindrà lo felis mortal que la vegi rendida d' amor en sos brassos (¡qué poétich!); en fi, res de nou, á no esser los Brothers y la familia Nelgos, sobre tot los primers si treyan sos travalls ab una mica més de *limpiesa*.

Aixó si, de concurrencia no 'n vulguin més; sobre tot per gent distingida los dijous. Entre mitj de l' aristocracia de debó y va l' aristocracia del vici. No hi falta may en Tort y Martorell. Tot son reclams que 'l Sr. Alegria deu agrahir molt.

Després de *Vida alegre y muerte triste*, al Espanyol nos han donat lo drama nou *Las dos ideas*, del qual no 'n parlém porque la obligació de entregar l' original al temps á la impremta no 'ns ho permet.

Al Ribas van fent *La Charra* del Sr. Paleucia escrita pera la seva muller la Sra. Tubau, que s' hi distingeix, no logrant per aixó atreure molta concurrencia, contribuint, sens dupte, á aqueixa fredor del públich las malas condiciones que sempre ha tingut lo teatro.

Lo dimars passat hi tingué lloch lo benefici de la característica senyora Guerra, qui l' anunciá ab un

exordi de moralitat que fou lo més notable d'aquesta funció, ja que *Todo el mundo* es una obra que no feu gayre forrolla a Madrid y *Buenas noches señor Don Simon* y *La nit de nuvis*, en lo qual s'hi feren aplaudir com sempre los Srs. Goula y Fuentes, especialment lo Sr. Altarriba y la senyoreta García.

Niniche y *Doña Flamenca*, son las duas obras que 'ns han donat la companyia de sarsuela del Tivoli, tenint de parangonarse la primera ab la que 'ns feu coneixer Madame Judit, y com es natural, sortintne en molt mal lloch. Ni la traducció ni 'l desmenyo satisfieren al públich. De la segona, á pesar del bon éxit sempre, debém dir que som enemichs de que 's portin assumptos exclusivament politichs al teatro ahont hi va gent que pensa de moltes maneres.

Lo mateix manifestarém de *Los bandos de Villafria* estrenada en Novetats, y que no obstant agrada molt. *El Milagro de la Virgen* per més telégramas que se envihin á Madrid anunciant éxits y ovacions extraordinarias, no valdrá més de lo que val, que no es gran cosa, lo mateix que *San Franco de Sena* arreglat per sarsuela, y la proba de lo que dihem está en que ja surt lo repertori antich, *El anillo de hierro*, etc.

Respecte al Bon Retiro, cada dia debutan artistas nous. Alguns fan concebir esperansas, altres no tenen més remey que entornarsen als tallers d'ahont havian sortit. Aixó sí d'empresa no 'ls n'hi falta. Ultimament han posat *Roberto il diavolo*... qui sab si 'ns donarán altra vegada *Gli Hugonotti*, ó millor dit, gat per llebra. ¡ Ah Sr. Vallesi! á vosté li poden faltar altrás cosas, pero de pit, n'hi sobra.

Hem comensat parlant del Circo Ecuestre y acabarém fent lo mateix. La empresa, deuria, d'un modo ó altre, prevenir á certa part de públich, que 'ls artistas acróbatas no son coreógrafos. L'altre dia estigué prop d'un quart interrompuda la funció, perque alguns volian que ballesin los Brothers. Es clar, com que veuen que la Sra. Paulina hi consent, creuen que tots son iguals.

BERNAT PESCAIRE.

La Honorata, se complau en expresar son agraïment á la premsa tota de Barcelona, per la bona acullida que li ha dispensat, esperant que sempre nos unirán los llassos del bon companyerisme, que per la nostra part no olvidarém may.

Lo senyor Coll y Pujol, inspirantse sens dupte ab alló que diu *Pel Juliol ni dona ni caragol*, com á mida higiénica ha prohibit la introducció en nostra ciutat dels bovés, monjetas, etc.

Veurém quinas midas prendrá ara contra las donas.

Demá disapte fá son benefici en lo Teatre Ribas lo distingit actor senyor Catalina, 'l cual lo dedica á la premsa, de lo que no duptem vistas las simpatias que justament s'ha conquistat del públich s' veurá lo teatre molt concorregut.

Prometém anarhi.

Galantment invitats per los senyors Masriera germans tiuguerem lo gust de visitar lo magnífich taller de pinturas que posseixen dits senyors en lo carrer de Bailen núm. 94 y 96, quedant sumament complascuts el poguer admirar la riquesa de las pinturas valiosas y objectes d'art.

Próximament deuen comensarse las obras que en nostre Teatre Principal pensa introduhir lo dis-

tingit empresari y amich nostre D. Adolfo Brugada.

Per las noticias que tenim, podém assegurar que tan per las companyias, com per la bona direcció se veurá molt concorregut lo referit Teatre de Santa Creu.

Los carrabiners de punt d'alguns pobles del litoral de Ponent, han agafat á tres mariners que pescaban ab dinamita.

— ¡¡¡ Ave Maria purissima !!!

Coincidint ab la nostra sortida s'han rebut en aquesta ciutat los primers números d'un periódich catalá que veu la llum á Montevideo titulat *La Gralla*.

Molt nos alegrém que 'ls nostres germans d'aquellas terras donguin tan bonas mostrás d'activitat. Per ells no quedarà desmentit lo nostre caràcter.

Los saludém y 'ls felicitem de tot cor. Una estreta de ma y avant, sempre avant!

Es trist, molt trist que per divertir al públich hi hagi desgracias.

Nosaltres som enemichs d'aquets espectacles bárbaros que tenen lloch en la plassa de toros.

Está molt be que l'home demostrí lo seu valor y lo seu enginy, pero á lo menos en obras humanitarias y de profit, que may faltan ocasións pera ferne gala.

Avuy mateix falta gent pera assistir als pobres que sofreixen la epidemia colérica. Donchs cap allí, los valents y los mils rals que cauhen en la taquilla de la plassa, vagin á engroixir las suscripcions obertas pera aliviar la trista sort de tantas familias com per causa del cólera se veuen en la miseria.

Mals negocis son los que 's fan á costa de sanch humana, bessada tan inútilment.

¿ Escarmentará 'l públich? Diumenge ho veurém.

Fa una calor que esparvera:
¿ y encara tens relacions?
— La meua xicota sembla
un gelat del café Nou.

En Arenys de Mar varen celebrar lo certamen en un hort, entre figueras y altres arbres fruiters...

— Lo senyor Tobella debia estar en sas glorias.
— Perqué?
— Perque li devia semblar que celebravan un acte agrícola.

Una anécdota pera 'l pervenir.

Los que coneixen al senyor Tomás y Salvany, saben que es una persona molt petita d'estatura. Donchs be, segons nos han contat un dia passant per davant de l'Aduana, ahont hi ha sempre camálchs prenent la fresca, aquell va trobar á un seu company, literat també, pero d'estatura regular.

Al toparse 'ls dos escritors, Salvany va dir:

— Adios, fulano!

— Adios, amigo, contestá l'interpelat, y un camálch que ho sentia va afegir, fent ab los duas mans una acció no molt culta:

— Eh! *el amigo de los niños!*

Y donchs, senyor Fontrodona,
quin dia van á Moncada
á fé una bona arrossada,
s'enten, pagant Barcelona?
Miri que vosté 's fa vell
y te de donar l'exemple
al petit que se 'l contempla
senyor Fort y Martorell.

Diu que aviat pagarém lo vi á peseta 'l porró.
Ara no mes falta que l'Ajuntament, no tenint

l'albitre dels consums, posi un tribut al aygua de las fonts, y que 'l poble canti en castellá, que es la llengua dels burots:

Vinieron los sarracenos
y nos molieron á palos,
que Dios proteje á los malos
cuando son más que los buenos.

La setmana passada dos germans varen desafiarse á destreladas nusos de pel á pel en 'l Fuerte-Pio quedant un d'ells bastant mal ferit.

Res, efectes d'estiu.

Diu que la crisis industrial pren cada dia més mal aspecte.

Diu que las fabricas plegan, ó rebaixan los dias de treball, y que 'ls treballadors pateixen una miseria espantosa.

Diu que 'ls fabricants se troban ab los magatzems plens de géneros, y sense diners, esperant demandas que no arriban.

Diu que si arriba á venir lo cólera ha de trobar-nos en situació per demés afflictiva, ab poca feyna, mal pagada, ab consums crescuts, los queviures á la alsada d'un campanar pera que no hi arribin gayres á abastarlo y....

Pero respirém! La industriosa ciutat de Sabadell ha trobat un medi poderosissim pera conjurar la crisis.

Alguns entusiastas del ben estar de las classes treballadoras y del bon nom d'aquella ciutat han resolt fer un suprem esforç y... construhir una plassa de toros.

Com que la industria catalana está cridada á desapareixer, fan be 'ls sabadellenchs de protegir la andalusá, que es la verdaderament nacional.

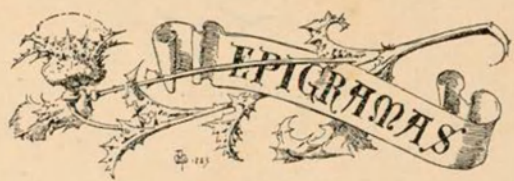
Los treballadors aixis tindrán un pervenir magnífich.

Deixarán lo taller y cap al torin.

Arreconarán la llansadora y pendrán la pica ó la espasa.

Y aixis com fins ara 'ls politichs de tots los partits procuran escarbotarlosi 'l jornal, allavors los aplaudirán tots y fins los hi tirarán lo barret, tot cridant entussiasmats:

¡ Ole! Viva la gracia!
¡ Viva Espanya con honra!

Després del pronunciament,
— La gloriosa, que 's diu are —
tingueren forsosament
de desocupá 'l convent
las monjas de Santa Clara.

Y un vell, d'aquets de vey nat
que per res se preocupan,
esclamava esgarriat:
— A quin temps hem arribat
¡ fins las monjas desocupan!

APELES MESTRES.

Un carli, va passá al bando
d'aquells mes forts federals,
al cap de sinch ó sis mesos
d'haber 'l tirat trona avall.

Y 'l contrast molt be s'esplika,
puig qu'obrint la boca un pam
quant está lluny de sa esposa
diu: — ¡¡¡ Viva la llibertat !!!

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

La escena passa en casa un apotecari.
— Vol ferme lo favor de dar-me una medicina per una amiga qu' estaba ab una servidora al ball y s' ha desmayat?

— Pero, de qué?

— ¡ Oh! ¡ Ignoro!

— Una indicació qualsevol, seria prou pera...

— Tinch una sospita; com no siga que ha surtit de casa sense consentiment del seu pare? Es un mestre d' estudi de molt caràcter.

— Prou!... Si es filla d' un mestre d' estudi, dónguili una bona untura de pollastre cuit ab vi ranci y li passarà 'l desmay com per encant.

Una senyora de gran tò envia à buscar à un reputat pianista.

— Lo dia del meu sant, dono una reunió, y voldria que vosté 'm fés l' obsequi de tocarhi.

— Ab molt gust, senyora.

— Escolti: ja procurarà de tocar pessas que no siguin gaire fortas, per no distreurer las conversas dels convidats.

Tothom, para y algo més me diuhen sens ser casat, faig mon servey y acabat m' arreconan de revés.

Ningú 's recorda de mi sino en càs de precissió, y tan prompte estich rodó com flach que no 'm puch teni.

XARADA.

Tinch un *prima quart tercera*, regalat de la *dos quarta* que lo mal humor m' aparta ab sa veu *tersa primera*.

Tres y dos, es nom de dona; ma *primera* és animal; busca donchs lo meu *total* qu' és una nena molt mona.

Las soluciones en el número próximo.

A lo insertat en lo número anterior.

ENDEVINALLAS. — 1.ª Picador. — 2.ª Catre. — Mirall. — XARADA. Ramona. — GEROGLIFICH. riure va à estonas.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas y endevinallas dignas de inserta 'ls catalanistas J. A. V., J. Prats, J. N., Mil Homens, Brunet y Setmesó del Tivoli.

Los demás que no 's mencionan no serveixen.

P. M. La poesia está be y li donem las gracias. — J. A. N'aprofitaré dos anagramas y una xarada. — Un catalanista. Los seus versos no fan per casa — J. C. S. Graci envihi. — J. Prats y N. Dos xaradas van be, lo demés passa. — K. K. Lo que 'ns envia és com lo seu nom. — E dalt Lala. Vosté és un trunfo, vagi escribint. — L. B. O. da complascut, rebut l' import de suscripció. — H. A. — P. N., id. — J. Carcassó. Molt be; envihi. — J. F. C. — J. Pere Ventura. 'Ns agrada molt pero no podem cos plaurel.

Barcelona: Tipo-lit. de C. VERDAGUER, Lluí y Cerdà Ensanche.

MUSEO DE HISTORIA NATURAL. — Per J. Llopart.

Una tunyina.

L' ánech.

La mona.

Lo tiburón.

Un anyell casulá.

Lo bacallá.